2014 m. Gegužė Nr. 138

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Šv. Velykų rytą, džiaugsmingai švęsdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimą, kartu mąstykime apie Jo duotą pažadą: „Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus“ (Jn 14,18). Tas, kuris atėjo kaip pažemintas žmogus, kad tarnautų, kentėtų ir gyvybę už mus atiduotų, davė pažadą sugrįžti, kad viešpatautų ir taptų vedliu šiame klaidžiame, pilname pagundų gyvenimo kelyje. Tik pirmiausia turime išmokti pasitikėti Juo kiekviename žingsnyje. Tebūna Jūsų namai pilni meilės, taikos, šviesos, vilties ir tikėjimo. Palaimintų šv. Velykų!

Su meile Jūsų mons. Vytautas Grigaravičius

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Kristaus Prisikėlimas – Šv. Velykos

Brangūs broliai ir seserys Kristuje, Velykinio laikotarpio Evangelijų ir Apaštalų darbų skaitiniai įtikinamai pasakos apie neginčijamą tiesą – Kristus nugalėjo mirtį, Jis neliko mirusiųjų buveinėje, bet prisikėlęs sugrįžo į savo Dangiškojo Tėvo namus.

Prisikėlęs Kristus įvairiomis aplinkybėmis stengėsi pasirodyti savo mokiniams, žinodamas, kad jie yra pasimetę, išgyvena nevilti ir praradimo skausmą, vis dar nėra tvirtai įtikėję, jog jų Mokytojas yra siųstasis Mesijas, tikrasis Dievo Sūnus, po žiaurios žeminančios mirties turėsiąs trečiąją dieną prisikelti. Pagrindinis Jėzaus tikslas buvo ne tik nuraminti mokinius, sustiprinti jų tikėjimą, bet svarbiausia padaryti juos savo Prisikėlimo liudytojais. Tam jis turėjo atlikti mažiausiai tris dalykus: įrodyti mokiniams, jog Jis tikrai prisikėlęs, pakeisti bei atnaujinti jų mąstymą ir suteikti jiems Šventosios Dvasios jėgos.

Neabejotinai ir šiandien Jėzus trokšta to paties. Jėzus žinojo, kad Jo mokiniai, gavę Šventosios Dvasios dovaną, pajėgs skelbti ir liudyti Jo Prisikėlimą kitiems tik tada, kai patys tuo tvirtai įsitikins, ir tik per jų liudijimą Dievas galės apsireikšti kitiems. Tai liečia ir mus, nes per mus, įtikėjusius, Jėzus Kristus taip pat trokšta atskleisti save žmonėms, nori būti jų pažintam.

Skaitydami Evangelijas, Apaštalų laiškus, pastebime, kaip sunku buvo mokiniams įtikėti Prisikėlimu. Pats tuščias kapas jų neįtikino, tas faktas tik parodė: „Jo čia nėra“, o ne tai, kad: „Jis prisikėlė“. Netgi moterų liudijimas, Marijos Magdalietės tvirtinimas, jog Viešpats gyvas ir ji pati Jį mačiusi, mokiniams pasirodė tuščios šnekos.

Vėliau Jėzus pasirodė Petrui, dviem mokiniams, dėl žydų iš baimės bėgusiems iš Jeruzalės į Emausą, dar vėliau netikėtai atsirado tarp besiginčijančių mokinių, esant durims uždarytoms. Kadangi jų tarpe nebuvo Tomo, po keleto dienų vėl atsiradęs tarp mokinių Jėzus ragina netikintį Tomą įkišti pirštus į Jo žaizdas. Šešių savaičių laikotarpiu tarp Prisikėlimo ir Dangun Žengimo Jėzus akivaizdžiai įrodė savo tapatybę, kad joks mokinys nesuabejotų, jog Jis gyvas ir negalėtų to paneigti. Taip Jėzus laimėjo liudytojų tikėjimą: kiekvienas, regėjęs Jį prisikėlusį, neteko pasirinkimo laisvės – tikėti ar netikėti. Dabar Jėzaus tapatybė ir Jo Prisikėlimas buvo jiems nepaneigiami.

Tuo tarpu aukštieji kunigai ir fariziejai nuo pat pradžių nebuvo tikri, jog Jėzaus žodžiai apie Prisikėlimą tušti. Mato Evangelijos 27 skyriuje skaitome, kad jie susirinkę pas Pilotą kalbėjo: „Valdove, mes atsiminėme, jog tasai suvedžiotojas dar tebegyvendamas yra pasakęs: ‘Po trijų dienų aš prisikelsiu’. Įsakyk tad saugoti kapą iki trečios dienos“ (Mt 27,63-64). Vadinasi, nors jie Jėzų niekino, žemino, žiauriai kankino ir nužudė, tačiau giliai širdyje jų sąžinė buvo nerami: ji diktavo ką kitą, nei jų aklas egoizmas ir puikybė. Kai sargybiniai, matę, kaip „angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsisėdo ant jo“ (Mt 28, 2), atbėgo į miestą ir „pranešė aukštiesiems kunigams, kas buvo įvykę“ (Mt 28, 11), tai pasitarę su seniūnais jie „davė kareiviams daug pinigų ir primokė“ (Mt 28, 12), kad visiems sakytų, jog mokiniai išvogė naktį Jėzų. Tas melas iki šių dienų yra paskliđęs tarp žydų.

Žmogaus klasta, melas, veidmainystė, pavydas dažnai atveda jį prie tuščios kapo duobės, neleidžia pakelti akių į aukštį, išvysti skaisčią šviesą, išgirsti nuostabų varpų gaudesį, skelbiantį džiaugsmingą žinią – Kristus prisikėlė, Jis trokšta susitikti su kiekvienu, išsiilgusiu meilės, šviesos ir džiaugsmo.

Velykų rytą prisimenu epizodą iš J. V. Gėtės „Fausto“. Ilgai gyvenęs ir viskuo nusivylęs, Faustas nebesitiki iš gyvenimo sulaukti nieko gero ir šviesaus. Jis ima į rankas nuodų taurę, kelia prie lūpų norėdamas ją išgerti, o už lango matyti sprogstančio medžio pumpurai, pavasario gėlių žiedai, žemė atbunda naujam gyvenimui... Staiga pasigirsta varpų gaudesys, kuris skelbia Kristaus Prisikėlimą. Pro šalį eina procesija, skamba giesmė „Linksma diena mums nušvito!“ Fausto ranka sudreba, nusvyra žemyn, taurė iškrenta iš rankų, nuodai išsilieja. Velykų rytas, Prisikėlimo varpai, giesmės aidai pažadina jį naujam gyvenimui.

Tegul kiekvienam iš mūsų džiaugsmingas Prisikėlimo „Aleliuja“ grąžina prarastą viltį, sužadina norą gyventi, mylėti, kurti ir jaustis laimingiems pažinus Jėzų Kristų. Tegul mus nuolat lydi trumpa malda: „Viešpatie Jėzau Kristau, Tu esi Prisikėlimas ir Gyvenimas! Savo triumfuojančiu Prisikėlimu vesk mus iš netikėjimo į gyvą tikėjimą, iš beviltiškumo – į džiaugsmingą viltį, iš neapykantos – į veiklią meilę, iš mūsų pačių – į Tave. Siųsk mus, kaip savo Prisikėlimo skelbėjus, liudyti, kad Tu gyveni čia ir dabar, ir per amžius.”

Lacrima

Motinų motinai

Pasveikint Motutę atėjo vaikai…
Tai – mes, Tavo meilės išalkę!
Tau dovanas nešam gegužio takais,
Pažvelk, Motinėle, pažvelki!

Valdovė pasaulio ir viso dangaus,
Grožiu neregėtu nušvitus,
Tu – Motina Dievo ir vargšo žmogaus,
Gyvenimo amžino Rytas!

Po kryžiumi gimę, mes Tavo vaikai
Gyvenimo vėtrų nebijom:
Tau šypsantis, žemės erškėčių takai
Pražysta gražiausiom lelijom.

Kaip kūdikiai sveikinam šiandien Tave,
Priimk mūsų meilę ir viltį!
Pagirdyk mus dieviškos meilės srove,
Pamokyki keltis ir kilti!..

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė ir Dalė Starkutė, Pastoracinės tarybos narės

Gavėnios rekolekcijos parapijoje

Šių metų Kristaus Prisikėlimo parapijos Gavėnios rekolekcijoms, kurios vyko balandžio 4 - 6 dienomis, vadovavo garbingas svečias – Kauno arkivyskupijos kurijos kancleris mons. bažn. t. lic. Adolfas Grušas.

Jos prasidėjo Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje penktadienio pavakare, 17. 30 val., einant Kryžiaus kelius, kuriuos vedė klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Vakarinei šv. Mišių aukai vadovavo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, koncelebravo rekolekcijų vadovas mons. Adolfas Grušas ir kan. dr. Robertas Pukenis, patarnavo diakonas Valdas Šidlauskas. Šv. Mišių pradžioje klebonas pakvietė visus kreiptis į Šv. Dvasią giesme „O Dvasia, Viešpatie, nuženk“, kad Ji sąmoningai ir vaisingai padėtų dalyvauti šiose Gavėnios rekolekcijose.

„Anksčiau per rekolekcijas kunigai

dažnai kalbėjo piktai, barėsi, kvietė radikaliai keisti gyvenimo būdą. Vėliau pamokslai švelnėjo, kunigai papasakodavo kurio nors šventojo gyvenimo istoriją, dalijosi patirtimi džiaugdamiesi, kad vieną kitą jauną žmogų atvedė prie altoriaus. Per rekolekcijas paprastai siūloma daryti atgailą. Turbūt neįmanoma suskaičiuoti visų prasižengimų Dievui, nuodėmių ir už jas atsiteisti. Todėl daugiau kalbėsiu apie tikėjimą,“ – pradėjo rekolekcijų mąstymus jų vadovas mons. Adolfas Grušas. Jis kalbėjo, kad šiandien gyvename bendruomenėje, kurioje nėra vietos tikėjimui, dažnai apie tikinčiuosius, kaip ir sovietmečiu, sakoma, kad jie tamsybėse. Pagrindinis dėmesys skiriamas mokslo pažangai, o laisvė suprantama iškreiptai: darau, kas man patinka, kas man naudinga, nekreipiant dėmesio į šalia esančius. Apaštalas Paulius rašė apie blogį, kurį mes nešiojamės. Iš tiesų dažnai tikintysis atsisako tikėjimo ir mąsto, kad Bažnyčioje kažką reikia keisti. Dažnai pamirštame, kad tikėjimas – tai lobis, kurį turime didinti, nes, jei jo netobulinsime, jis sunyks. Šios dienos Šv. Rašto skaitiniai nuostabiai atspindi mūsų dienų krikščionį. Pirmasis skaitinys kalba apie bedievių mąstymą: jiems teisuolis drumsčia ramybę, nuolat prikaišioja nedorą gyvenimą. Jie taip galvoja, nes nežino, ką paslėpė Dievas, netiki Jo skirtu teisiajam atlygiu. Evangelijoje pagal Joną taip pat rašoma, kad Jėzus nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai tykojo jį nužudyti, į Palapinių šventę Jis taip pat išėjo tarsi slapčiomis. Jam skelbiant Žodį, žydai norėjo jį suimti, bet „nė vienas nepakėlė prieš jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda“ (Jn 7, 30). Blogiausia bus tada, kai savyje nužudysime Dievą. Mes galime kritikuoti Bažnyčios tarnus, tačiau kur kas blogiau, kai nesirūpiname savimi, negalvojame, ką tikime ir kaip tikime. Gal būt dar neatėjusi mūsų valanda, todėl šios rekolekcijos tepaskatina susimąstyti, paklausti savęs ir sąžiningai atsakyti į klausimą: „Ką tikiu ir kaip tikiu?“

Antroji rekolekcijų diena prasidėjo balandžio 5 d. 17. 30 val. Rožinio malda, kurią vedė diakonas Valdas Šidlauskas. 18 val. šv. Mišias aukojo rekolekcijų vadovas mons. A. Grušas, koncelebravo kan. dr. Robertas Pukenis, patarnavo diakonas Valdas Šidlauskas. Pamokslą mons. A. Grušas skyrė Susitaikymo Sakramento prasmei apmąstyti. Jis kalbėjo, kad šiandien aplinka labai nepalanki atlikti išpažintį, apskritai sunku pripažinti savo kaltę. Tikintieji bijo Dievo akivaizdoje išpažinti esą kalti. Pavyzdžiui, prancūzai ir anglai Gailesčio akte praleidžia sakinį: “Esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas“. Šiais laikais vis dažniau pasitaiko, kad tai, kas anksčiau buvo laikoma nuodėme, dabar laikoma gyvenimo norma, pvz., požiūris į šeimą, gyvenimą susidėjus, seksualumą ir kt. Net uoliausieji Bažnyčios lankytojai dažnai klaidingai supranta gėrį ir blogį. Žmogus, kuris supranta nusidėjęs, nuoširdžiai išpažįsta ir atgailauja, iš tiesų vertas pagarbos. Mes turime suprasti ir tai, kad nusidėdami prasižengiame ne vien sau, bet ir visiems, nes priklausome vienai Bažnyčiai, o svarbiausia – įžeidžiame patį Viešpatį. Kai kas sakys, kad neįmanoma įžeisti Dievo. Jei mes nesijaučiame įžeidę Dievo, vadinasi, nepripažįstame blogio, nuodėmės, žaizdos, patys sprendžiame apie save, pasirenkame, kokia kryptimi ir kur eiti. Tačiau mus visada veda Dievas. Kiekviena atgaila, kiekviena išpažintis turi prasmę. Kai pakilę nuo klausyklos einame pirmyn, tai ir yra mūsų religingumas, mūsų tikėjimas. Kaip nuostabu išgirsti Kristaus vardu kunigo ištartus žodžius: „Aš tau atleidžiu“, kurie reiškia: „Aš myliu tave“. Baigdamas šv. Mišias monsinjoras, padėkojęs už susikaupimą maldoje,

palinkėjo matyti šalia esantį ir artimiesiems kuo dažniau sakyti: „Aš tave myliu!“

Balandžio 6-osios, trečiosios rekolekcijų dienos, rytas prasidėjo 7. 30 val. Švč. Sakramento pagarbinimu ir „Graudžių verksmų“ giedojimu. Šias pamaldas vedė klebonas mons. V. Grigaravičius. 8 val. šv. Mišioms vadovavo alt. kun. Virginijus Lenktaitis, koncelebravo kun. Algirdas Akelaitis, patarnavo diakonas Valdas Šidlauskas ir Kauno kunigų seminarijos klierikas Raimundas Šnapštys.

Per rekolekcijų pamokslą mons. A. Grušas kalbėjo, jog kiekvienas tikintysis yra gavęs nepaprastą Dievo dovaną – tikėjimą, tačiau jos nemoka vertinti. Gyventojų surašymo duomenimis, 75 procentai žmonių prisipažįsta esantys katalikais, nors dauguma iš jų sako: „Esu tikintis, bet nepraktikuojantis“. Tai visiškas absurdas – tikėti ir nepraktikuoti! Tikėjimas – tarsi brangus perlas, už kurį verta viską paaukoti. Ar taip yra? Greičiausiai ne. Jei turime brangų daiktą, mes nelaikome jo vien sau, norime parodyti kitiems, pasidžiaugti kartu su kitais. Su tikėjimu taip nėra. Čia elgiamės tarsi su šventu paveikslėliu, pasidžiaugiame, koks jis gražus, ir įdedame į maldaknygę, kad lengviau būtų atrasti reikiamą vietą. Taip ir su tikėjimu: jį prisimename, kai reikia patarnavimų, kai ateiname bendrai maldai į bažnyčią, tačiau visai kitaip yra, kai susiduriame su realiu gyvenimu. Rekolekcijos yra gera proga žvilgterėti į savo širdį, pasitikrinti, koks mano tikėjimas, kaip aš jį branginu ir vertinu. Tai padaryti reikėtų net ir kunigui. Palaimintasis Jonas Paulius II yra pasakęs: „Žmogaus neįmanoma suprasti be Kristaus. Net pats žmogus savęs negali suprasti be Kristaus“. Kai nėra Dievo, pats žmogus ima spręsti, kas jam yra gera. Kiek žmonių, tiek nuomonių, ir laimi tas, kuris įžūlesnis, drąsesnis. Pavyzdžiui, karai, abortai ir daugelis kitų blogybių kyla, kai nesivadovaujama Dievu. Kristus atnešė ne vien teisę, bet ir pareigą. Pareiga yra tam, kad mokėtume gyventi kaip tikintys, o ne vien tai deklaruoti. Kas iš to, kad čia, bažnyčioje, elgiamės kaip tikintys žmonės, o išėję iš jos elgiamės taip, kaip kiti. Mes turime keistis ir nuolat klausti savęs, ar tikrai mokame sąžiningai ir garbingai gyventi. Svarbiausia, kad tos tiesos mes ilgimės ir trokštame.

9. 30 val. šv. Mišioms vadovavo kan. dr. R. Pukenis.

Rekolekcijų pamokslą jų vadovas mons. Adolfas Grušas pradėjo pamąstymu: „Jeigu

kas nors mūsų paklaustų, ar vėl norime būti 16-18 metų jaunuoliai, tikriausiai neatsisakytume. Kas gi nenorėtų nejausti skausmo, gerai matyti, girdėti?“ Mons. Adolfas toliau tęsė, kad šių laikų žmogus gyvena ne tik jaunystės, bet ir amžinos vaikystės metus, nes jam stinga vidinės brandos. 30-40 metų žmonės yra tokie patys aikštingi ir įnoringi paaugliai, kurie nori viską gauti ir nieko neduoti, nori, kad gyvenime viskas vyktų pagal jų norus. Turime daug jaunų įmonių vadovų, kurie nemoka deramo atlyginimo tarnautojams, nemąsto, kas bus ateityje, tėvai tenkina visus vaikų įgeidžius, o vėliau skundžiasi, kad vaikai jais nesirūpina. Žinoma, vien skųstis laikmečiu būtų neteisinga, juolab, kad didele dalimi esame patys kalti. Būti subrendusiu – tai nereiškia sulaukti brandaus amžiaus, tai pasakytina ir apie tikėjimą. Nors vadiname save tikinčiaisiais, bet nesugebame arba nenorime pagal tikėjimą gyventi. Dažnas vadina save tikinčiu, bet piktinasi tuo, kad Bažnyčia pasisako už Santuokos Sakramento svarbą, gyvybės išsaugojimą. Tai skaudi realybė, tačiau, giliau žvelgiant į tikėjimą, žmogaus įsipareigojimus, viskas sustatoma į vėžes. Kai ruošiamės gyvenimui ir norime pasirinkti profesiją, studijuojame, mokomės, o vėliau tobuliname savo žinias. Tuo tarpu tikėjime, toje srityje, kurioje glūdi visas mūsų gyvenimas, liekame tame lygmenyje, kai rengėmės Pirmajai Komunijai. Mes liekame vaikais, neišmanančiais, nesistengiančiais suprasti, tobulėti. Kartais daug paprasčiau nieko nematyti, nieko negirdėti, į viską numoti ranka: juk Dievas geras, Jis dovanos ir priims mus tokius, kokie esame. Popiežius Pranciškus pereitą sekmadienį per Viešpaties Angelo maldą paklausė: „Ar skaitote Šventąjį Raštą?“ Aišku, atsakymo neišgirdo, bet neabejotinai įžvelgė jį susirinkusiųjų akyse, todėl šį sekmadienį bus išdalyti Šv. Rašto rinkinėliai. Lietuvoje buvo dalijamas, platinamas Šv. Raštas. Kur jis? Ar jis dūlėja spintoje, ar suskaitytas, sudėvėtas? Evangelijoje girdėjome apie Lozoriaus prikėlimą. Tai realybė, kuri reikalinga mums, kad įprasmintume savo gyvenimą. Galbūt per maža mokėti „Tėve mūsų“? Tačiau bet kuriuo atveju esame gavę tikėjimo dovaną, kurią nešiojame moliniame inde. Tegu triumfuoja mumyse Viešpaties pergalė, bet prie to turime patys prisidėti.

11 val. Sumos šv. Mišioms vadovavo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

Rekolekcijų vadovas mons. A. Grušas pamokslą pradėjo ištrauka iš gauto laiško: „Nežinau, kaip gyventi, nerandu išeities, viskas žlunga, viskas veltui...“

„Galbūt ir jūsų tarpe yra tokių, kurie neturi, ko norėtų, negali tinkamai atlikti darbų, gauna minimalų atlyginimą arba visai negauna ir yra visiškoje neviltyje?“ – retoriškai klausė monsinjoras. Jis tęsė sakydamas, kad iš tiesų šie laikai nėra lengvi, bet jie tikriausiai niekada žmogui ir nebuvo lengvi. Vyresnio amžiaus žmonės prisimena sovietmečio laikus, kai beveik viskas buvo deficitas, ir žmonės buvo maitinami pažadais, kad komunizme visko bus pakankamai ir kiekvienas gyvens pagal poreikius. Dabar vėl kalbama apie galimybę praturtėti, pasiekti laimės viršūnę, kai nieko nebetrūks. Jau dabar nemažai yra tų, kurie sėkmingai kažką privatizavo, susikrovė turtus ir jaučiasi laimingi, bet ne vienas jų vėliau sako, kad pradžia niekada nebūna sąžininga. Ar tai teisinga? Mes turime jausti atsakomybę už kiekvieną esantį šalia, ir nesvarbu, ar jis yra kitos Bažnyčios narys, ar visai netikintis. Suprantama, nė vieno iš mūsų nepakaks panaikinti viso pasaulio neturto, visų blogybių, tačiau privalome padaryti tai, ką galime. Viešpats davė nurodymą mokėti dalytis su kitu. Tai nereiškia tik duoti materialinę išmaldą, pinigų, atiduoti tai, be ko galime apsieiti, kas atlieka. Pašalpų sistema yra neteisinga: žmogui reikia duoti darbo, kad jis jaustųsi garbingas, orus pilietis. Kažin ar jaučiasi žmogus laimingas gavęs išmaldą? Pagaliau, gal tik mokame gražiai kalbėti apie Dievą, o patys nieko gero nedarome ir neduodame. Žiniasklaida tvirtina, kad dauguma žmonių pasitiki Bažnyčia, kartu klausia, ką ji daro su tais nusivylusiais, nusiminusiais, nerandančiais pagrindo gyvenime žmonėmis. Kai kalbame apie Bažnyčią, tai nereikia suprasti, kad tai vien popiežius, vyskupai, kunigai, bet ir visi žmonės, ateinantys į Bažnyčią. Vadinasi, jei pasitikime Bažnyčia, pasitikime ir tikinčiaisiais. Neįmanoma padėti kitam vien tik paglosčius, pasakius gerą žodį. Apaštalas Jokūbas rašo: „ Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto ir kas nors iš jūsų tartų:‚Keliaukite sveiki, sušilkite, pasisotinkite‘, o neduotų, ko reikia jų kūnui, – kas iš tų žodžių?! Taip ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs“ (Jok 2, 15-17). Popiežius Pranciškus sako: „Man norisi matyti neturtingą Bažnyčią, bet mylinčią.“ Rekolekcijos skirtos tam, kad įvertinčiau iš naujo vertybes, peržvelgčiau, kuo gyvenu, kuo pasitikiu. Paklauskite savęs: „Ar esu tas, kuriuo galima pasitikėti?“ Kaip gera būtų, jei kiti galėtų pasitikėti manimi!

12. 30 val. šv. Mišias aukojo kun. Tomas Trečiokas.

Rekolekcijų pamokslą mons. A. Grušas pradėjo sakydamas: „Kai kartais išgirstame apie tai, kad kas nors norėdamas praturtėti (paprastai iš jaunimo), neturėdamas pinigų, kompiuteriu jų pasigamina ir įsigyja norimą prekę, tai dažnas pasako: „Na, ir kvailys, ar įmanoma už dirbtinus pinigus kažką įsigyti?“ Tačiau dažnai ir mes esame tarsi klastotojai, nesugebame iki galo priimti tikėjimo tokio, koks jis yra. Klastojimas prasideda tada, kai imame kuo nors abejoti. Pavyzdžiui, šiandien girdėjome apie Lozoriaus prikėlimą iš numirusių, tačiau imame abejoti, kai kalbame apie mūsų prisikėlimą. Kai kam neaiškus Kristaus gimimas, M. Marijos nekaltumas ir kt. Kitaip tariant, kai kurię linkę pasidaryti netikrą tikėjimo pinigą. Česlovas Milošas apie tokį tikėjimą rašė: „Galbūt taip, o gal kitaip.“ Taip dažnai sakome, kai nenorime sąžiningai atlikti pareigų, nenorime prisipažinti nusidėję. Širdyje gerai žinome, kad kažką atmetėme, ne taip padarėme, bet viešai to neparodome, sakome: „Gal taip, o gal ir ne“. Tai susilpnina tikėjimą, kuris neduotas visiems laikams. Tikėjimas yra Dievo malonė, tačiau jį turime ugdyti savyje, nuolat rūpintis juo ir puoselėti. Įsivaizduokite, jauni žmonės nutarė tuoktis, o jaunasis sako: „Gyvensiu su tavimi tol, kol nesutiksiu gražesnės.“ Ar sutiks jaunoji tekėti? Lygiai taip pat elgiamės su Dievu: tikėsiu, kol bus man patogu. Tikėti – tai eiti prieš srovę, pasakyti tiesą, nesidangstant gražiomis frazėmis. Tačiau, jei ką nors atmetame, kažkuo abejojame, tai koks tada mūsų tikėjimas? Tarkime, vaikai ruošiasi Pirmajai Komunijai, jei kažko jie nežino, kaltiname katechetus. Tačiau pasitaiko tokių atvejų, kai vaikas grįžta iš Bažnyčios švytintis, laimingas, nori pasidalyti tuo, ką išgirdo, o tėvai tik pasišaipo. Vėliau jie stebisi, kodėl vaikas veidmainiauja, meluoja. Ar čia kaltas katechetas? Kai kam priklijuojame ateisto etiketę. Tačiau nesusimąstome, kad ateistas yra tas žmogus, kuris gerai pažįsta tikėjimo tiesas ir jomis nesivadovauja. Rekolekcijos – tai metas, kai turiu pažinti tikėjimą, būti atviram tai Dievo malonei ir su džiugesiu išvysti Viešpaties šviesą.

18 val. šv. Mišioms vadovavo rekolekcijų vadovas mons. Adolfas Grušas. Paskutinį pamokslą, prieš tai trumpai priminęs ankstesnių pamokslų temas, jis skyrė svarbiausiam tikėjimo slėpiniui Eucharistijai. „Kas yra mūsų tikėjimo pradžių pradžia, nuo ko viskas prasidėjo? To slėpinio, Eucharistijos slėpinio, suvokti iki galo neįmanoma,“ – kalbėjo monsinjoras. Eucharistija – tai Jėzaus kančia, tai atkartojimas to, kas įvyko Didįjį Ketvirtadienį: „Tai mano Kūnas...“ ir po to, kai Kūnas buvo suniekintas ir pakabintas ant kryžiaus. Didįjį Ketvirtadienį pats Dievas paaukojo save už mus. Ir tai visą laiką vyksta ant altoriaus, tai nuolat kartojasi per visą krikščionybės istoriją. Vatikano susirinkime buvo svarstoma, kaip šv. Mišias padaryti patrauklesnes, įdomesnes, šiltesnes. Tai būtų teisinga iki tol, kol neliečia Kristaus kančios. Mums norėtųsi, kad Kristus gražiau būtų sutvarkęs savo kančią, bet tai buvo tikra, reali, neišgalvota kančia. Kiekvienas, kuris nuklysta nuo tikėjimo kelio, atmeta Eucharistiją, kartu atmeta Didįjį Ketvirtadienį ir Didįjį Penktadienį. Jei sujungsime visa tai, tai atmesime Dievo meilę. Atmetantieji Dievo meilę, ieško laimės ten, kur pats žmogus bando ją susikurti. Tikroji laimė yra ten, kur žmogus atsiveria Jėzui, kitaip tariant, kai žmogus lieka Dievo akivaizdoje – ar aukojant šv. Mišias, ar priimant Švč. Sakramentą, ar adoruojant, ar dalyvaujant procesijoje. Dievas mums leido paragauti Dangaus karalystės – tai dalyvavimas Eucharistijoje. Dievas nepaliko mūsų vienų, Jis liko su mumis. Rekolekcijos – tai metas, tas momentas, kai reikia nurimti, nutilti ir nuoširdžiai pasakyti: „Ačiū tau, Dieve, kad esi su manimi.“ Šie žodžiai veda mus tikėjimo, pasitikėjimo ir meilės keliu.

Vakaro Mišios ir rekolekcijos baigėsi Švč. Sakramento pagarbinimo iškilminga procesija.

Nuoširdus ačiū mons. Adolfui Grušui už nuostabias pamokas, paskatinusias pažvelgti į savo tikėjimo lygį, įvertinti savo santykį su Dievu ir paklausti savęs: „Kas man yra svarbiausia gyvenime?“